

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd (fél címe 1) által képviselt ... felperesnek a ... Ügyvédi Iroda ... által képviselt ... alperes ellen szállítmányozási díjtartozás megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2014. április 24. napján kelt 15.G.40.082/2013/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 15.G.40.072/2011/28. számú ítéletét a felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.535/2012/4. számú végzésével a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, a per újabb tárgyalását és újabb határozat hozatalát elrendelve, a megismételt eljárásra előírva alperes bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatását, az esetlegesen indítványozásra kerülő tanúbizonyítás lefolytatását és annak eredménye értékelését.

A megismételt eljárás során a felperes a keresetében változatlanul 603.080 forint szállítmányozási díjra, és az egyes számlák szerinti követelések után a 2011. június 28-i előkészítő iratában részletezett esedékességtől számított törvényes késedelmi kamat megfizetésére támasztott igényt. Arra hivatkozott, hogy az alperes megbízására rendszeresen végzett nemzetközi szállítmányozást, a több fuvarfeladat bonyolításáért 2009. október 30-a és 2010. november 25-e közötti esedékességgel kiállított számláit felszólítás ellenére sem fizette meg.

Az alperes - nem vitatva, hogy a felperes által követelt szállítmányozási díjat nem fizette meg - változatlanul beszámítási kifogást előterjesztve 2.992.533 forint és 920 euró kártérítésre támasztott igényt, hivatkozva arra, hogy a 2009. november 9-i ... viszonylatában történt üvegáru közúti szállítása során árukár keletkezett, melynek megtérítésére vonatkozó igényét 2009. november 12-én a felperessel e-mailben közölte, 2009. november 27-én kelt e-mailben részletezte a kár összegét, melyből 2.992.533 forint a sérült üvegek értéke, 920 euró egyéb költség.

Állítása szerint az üvegáru szakszerűen, megfelelő módon, pántolt faládákba csomagolva került a részéről felrakásra, azonban a gépjármű vezetője a raktérben a rögzítést nem megfelelően végezte el,

a rakomány a szállítás közben összedőlt, ennek során az üveglapok összetörték, karcolódtak. A rakományban a kár az átvételtől a kiszolgáltatásig terjedő idő alatt, a fuvarozás során következett be, ezért fuvarozói kártérítésnek lenne helye. Előadta, csak a per során szerzett tudomást arról, hogy az árut a felperes nem maga fuvarozta, hanem szállítmányozóként járt el, így az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 517. §-a alapján fel kellett volna lépnie a fuvarozóval szemben, az ennek elmulasztásával okozott kárért helytállni tartozik.

A felperes változatlanul a beszámítási kifogás elutasítását kérte, vitatta fuvarozói kárfelelősségét, hivatkozva arra, hogy a perbeli rakományt nem maga, illetve nem gyűjtőfuvarban fuvarozta, az alperessel szállítmányozási szerződést kötött, a fuvarfeladat teljesítésével a ... Korlátolt Felelősségű Társaságot bízta meg. Utóbbival szemben a kárigény érvényesítésére a Ptk. 521. § (2) bekezdése szerint csak akkor lett volna köteles, ha arra az alperes feljogosítja, illetőleg ezen kötelezettség azért sem terhelte, mert az előreláthatóan nem járt volna eredménnyel. Az árukár ugyanis a feladó által végzett szakszerűtlen berakodás - melynek része az áru raktérben való elhelyezése mellett a rögzítése is - következménye volt, a rakomány a nem megfelelő rögzítése okán dőlt meg. Az 1971. évi 3. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló Egyezmény (CMR) 18. Cikk 2. pontja alapján vélelmezni kell, hogy a kár a törekeny árut tartalmazó ládák elmozdulásából keletkezett, mely a fuvarozó mentesülésére vezet. A CMR nem tartalmaz speciális rendelkezést a berakásra vonatkozóan, így a Ptk. 506. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó Ptk. 502. § (3) bekezdése szerint a feladót terhelte annak bizonyítása, hogy a kár nem a berakás következtében állt elő, csak ennek sikeressége esetén merül fel a fuvarozó oldalán kimentési ok bizonyításának a szükségessége.

A jogalapon túl a kár összegét is vitássá tette, a rakomány értékét nem vonta kétségbe, azonban kifogásolta annak bizonyíthatatlanságát, hogy mely üvegáruk váltak teljesen használhatatlanná, valamint hivatkozott arra, hogy kizárólag a CMR 23. Cikk 4. pontja alkalmazásával számított árukár, illetőleg a fuvardíj arányos megtérítése követelhető, egyéb kárigény nem támasztható.

Az elsőfokú bíróság 2014. április 24. napján kelt 15.G.40.082/2013/10. számú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38.300 forint perköltséget.

Az ítéletében megállapította, hogy a peres felek között a Ptk. 514. §-a szerinti szállítmányozási szerződés jött létre, az árut felperes nem maga fuvarozta, és a lebonyolítását követő napokban értesült a megbízót ért kárról, mindezért a beszámítási igény alapján a jogvitát a Ptk. 517. §-a alkalmazásával bírálta el. Kifejtette, hogy ezen jogszabályi rendelkezés kötelezővé teszi a szállítmányozó számára a megbízó fuvarozóval szembeni kárigényének az érvényesítését, melynek elmaradásával összefüggésben okozott kárért felel. Ugyanakkor a megrendelőt is együttműködési kötelezettség terheli az igényérvényesítés körében, a szállítmányozótól nem várható el, hogy olyan ügyben is érvényesítsen követelést a fuvarozóval szemben, amely nem vezetne eredményre, vagy aránytalanul magas költséggel járna.

A fentiek szerint vizsgálta az elsőfokú bíróság, az alperes mulasztott-e azzal, hogy közvetlenül nem lépett fel a fuvarozóval szemben. A lefolytatott bizonyítás eredménye alapján, a tanúvallomások értékelésével arra vont le következtetést, az alperes alappal feltételezte, hogy a felperes maga fuvarozott, az egyeztetések során felperes szállítmányozói eljárása nem derült ki, így az alperes számára csak a perben vált ismertté, hogy harmadik személy végezte a fuvarfeladat teljesítését, az eljárás során vehette kézhez a CMR fuvarlevelet is, ekkor azonban a CMR 32. Cikk 1. pontja szerinti egy éves elévülési idő már eltelt.

A továbbiakban azt vizsgálta, hogy felperes milyen eredménnyel érvényesíthette volna a fuvarozóval szemben a kárigényt; megállapította, az alperesi megrendelés tájékoztatást tartalmazott arra vonatkozóan, hogy faládákba csomagolt üvegáru a rakomány, így a felperesnek tudnia kellett,

hogy milyen fuvarszköz lehet alkalmas ennek szállítására. A rendelkezésre álló fuvarlevél tartalmaz a csomagolás teherbírására vonatkozó fuvarozói megjegyzést, azonban a felperes nem bizonyította, hogy ez a feladaskor került az okiratra, illetőleg, hogy erről az alperes tudomással bírt, így a CMR 9. Cikke alapján azt kellett vélelmezni, hogy az áru és annak csomagolása az átvételkor jó állapotban volt.

A beszámítási kifogással szembeni feladói mulasztásra alapított védekezés vonatkozásában kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a CMR 8. Cikke szerint a fuvarozót terheli az áru csomagolásának az ellenőrzése, fenntartásait a fuvarlevélben rögzítenie kell; miután alperes bejegyzése a fuvarlevélben nem szerepel, így a fuvarozó fenntartása nem kötelezi. A CMR nem szabályozza, hogy az áru rögzítése kinek a feladata, a CMR 17. Cikk 4.c) pontja szerinti felelősségi szabályból következően azonban feladó alperest terhelte a vélelemmel szemben annak bizonyítása, az áru felrakása, rögzítése az általa állított körülmények között történt, mulasztás a gépjárművezetőt terheli, és ezzel összefüggésben következett be a kár.

Az áru felrakása és rögzítése körében meghallgatta az elsőfokú bíróság ...et,ot,t ést, ezen tanúvallomások értékelése alapján arra vont le következtetést, hogy felperes a CMR 17. Cikk 4. pontja szerinti mentesülési körülményeket nem bizonyította, a faladék megdőlése és ennek következményeként az üvegtáblák összetörése a ládák rossz, elégtelen, gyenge rögzítésére vezethető vissza. Tekintve, hogy a gépjárművezető útmutatása alapján történt a raktérben az elhelyezés és maga rögzítette a ládákat, ezen hiányosságért a felelősséget a fuvarozónak kell viselnie. Ezzel szemben nem merült fel olyan peradat, mely igazolta volna a csomagolás hiányosságát, a faladék gyengeségét, mindezért megállapítást nyert, hogy a felperes eredményesen léphetett volna fel a fuvarozóval szemben, ennek elmulasztása a hátrányára, a terhére értékelendő, így kártérítő felelőssége a Ptk. 517. § (1) bekezdése értelmében fennáll.

A kár összegének vizsgálata során az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes nem vitatta a szállított áru értékét (2.992.536 forint), annak megsemmisülése volt vitatott, ennek bizonyítására az alperes csatolta a címzett által készített fényképeket a sérült, összetört áruról, valamint azon nyilatkozatát, hogy 68 üvegtábla tört össze és került megmunkálásra alkalmatlan állapotba. A címzett arra is nyilatkozott, hogy 200 euró költsége keletkezett, mert a ládák levételéhez targoncákat kellett bérelnie, mely költségét az alperes megtérítette. További kárként merült fel, hogy az alperesnek ugyanazt a fuvarát még egyszer más fuvarozótól meg kellett rendelnie, akinek 163.566 forint fuvardíjat fizetett meg. Az ezt meghaladó kárigényt az elsőfokú bíróság bizonyíthatatlansága folytán nem tudta figyelembe venni, ugyanakkor megállapította, hogy az alperest ért kár összege - még a CMR 23. Cikk 1-4. pontjai alapján történő számítás esetén is, mely 36.270 euró kárt eredményez - jóval meghaladja felperes követelését, a beszámítási kifogás megalapozottsága tehát a kereset elutasítására vezetett.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a megváltoztatását, keresetének történő helyt adást, a beszámítási kifogás elutasítását kérte, másodlagosan hatályon kívül helyezést kért. Szerinte tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes perben tett nyilatkozatáig nem volt elvárható az alperestől annak felismerése, hogy szállítmányozási szerződést kötöttek, és a fuvarozást harmadik személy végezte. Ezen téves megállapításhoz lényeges körülmények figyelmen kívül hagyása vezetett, ekként nevesítette, hogy az alperes termékgyártással foglalkozó társaság, mely nagy volumenben végezteti termékei fuvaroztatását, szállítmányoztatását, így elvárható tőle, hogy tisztában legyen alapvető fuvarjogi kérdésekkel, így a két jogviszony közötti különbséggel, továbbá azzal az üzleti körökben köztudomású ténnyel, hogy felperes az egyik legnagyobb európai szállítmányozási vállalat, mely kizárólag szállítmányozási tevékenységet folytat, fuvarszközzel nem rendelkezik.

Elvárható lett volna továbbá alperestől, hogy a közöttük fennálló tartós üzleti kapcsolata során szerzett tapasztalatokból világossá váljon számára, hogy felperes nem fuvarozóként, hanem

szállítmányozóként járt el, erre utalnak - többek között - más jogviszonyaikban keletkezett fuvarlevelek, illetőleg számlák, melyek szállítmányozási díjat tartalmaznak.

Álláspontja szerint alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy a károsodással járó fuvar fuvarokmányának öt megillető példányát az áru átadásakor nem kapta meg, ez ugyanis döntően neki felróható. A küldemények feladásában, fuvarozónak történő átadásában jártas vállalkozástól elvárható, hogy tisztában legyen azzal, a fuvarlevél egy példánya őt illeti meg, így kellő gondosság tanúsítása mellett nem is engedhette volna ki a telephelyéről a fuvareszközt, amíg az okirat neki járó példányát nem veszi át.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak vizsgálatát, felperesnek tudnia kellett volna-e, hogy a rakomány rögzítését a fuvarozó végezte, ennek vizsgálata elengedhetetlen lett volna, mert kizárólag ezen a körülményen alapul a fuvarozó felelőssége, így annak megítélése is, hogy előreláthatólag milyen esélyekkel lehetett volna vele szemben kárigényt érvényesíteni. Állítása szerint nem tudott az áru fuvarozó általi rögzítéséről, figyelemmel arra, hogy a CMR és az azon alapuló általános gyakorlat szerint a feladó végzi az áru berakását és rögzítését, így alappal feltételezte, hogy a per tárgyát képező fuvarozás során is ez történt; továbbá az alperes csak a perben, azaz az elévülési idő elteltét követően közölte azt a csak általa ismert tény, hogy az áru rögzítését a fuvarozó végezte.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a kár nem az áru törékenységre vezethető vissza, alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a faládák hasonló elmozdulás esetén az általános tulajdonsággal bíró árukat alkalmasak lennének megvédeni, tehát borulás esetén a perbelihez hasonló károk merülnének fel.

Mindezt nem áll fenn a fuvarozó felelőssége, mivel a kár az áru törékenységre volt visszavezethető. Ezen kimentési ok hiánya esetére hivatkozott arra, hogy a felrakást, a rögzítést a tudomása szerint az alperes végezte, így végig abban a megalapozott feltevésben volt, hogy a fuvarozó nem tehető az árukárért felelőssé, tehát az igényérvényesítés vele szemben sikertelen lenne.

Ezen érvei alaptalansága esetére kérte figyelembe venni a károsulti közrehatást, mely az igényérvényesítés elmaradására vezetett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Vitatta azon állítást, tisztában kellett volna lennie azzal, hogy a felperes saját fuvareszközzel nem rendelkezik, a fellebbezésben hivatkozott számlázás pedig hol fuvardíjat, hol szállítmányozási díjat tartalmazott, a perbeli esetben fuvardíjat. Felperes nem adta elfogadható indokát annak, hogy miért nem küldte meg többszöri kérés ellenére sem a CMR fuvarlevelet az alperesnek, illetőleg, hogy a pert megelőzően miért nem közölte, hogy a fuvarozást a ... Kft. végezte, sőt a kár bekövetkeztét követő e-mail váltások során akként fogalmazott, hogy az árut ő fuvarozta. Vitatta azon fellebbezési érvelés helytállóságát, hogy a CMR szerint az áru berakodását és rögzítését a feladó végzi. Ezzel szemben a két művelet elválik egymástól, a perbeli esetben is a gépjárművezető rögzítette az árut a raktérben, ezt támasztotta alá nem csak a sofőr, hanem ... és ... tanúvallomása is. Felperes 2009. december 9-én kelt levele teljes egészében igazolja, hogy tisztában volt a sofőr eljárásával, ugyanis abban a kárigény elutasításakor azt állította, hogy a sofőr a rakodás után lepántolta az árut. Felperes tudomással bírt arról is, hogy alperes a kár bekövetkezésének az okát a rakomány megdőlésében látta, illetőleg tudta, hogy üvegárut fog szállítani, ennek tükrében vállalta a fuvar, a csomagolással kapcsolatosan a fuvar megkezdésekor semmilyen kifogást nem emelt. Mindezt az elsőfokú bíróság ítélete helytálló mind a tényállás feltárása, mind a jogi következtetés tekintetében.

Felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.535/2012/4. számú végzésében megadott szempontoknak megfelelően, a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból helytállóan jutott a beszámítási kifogás kereset elutasítását eredményező megalapozottságára.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, alperes csak a perben ismerhette fel, hogy felperes a 2009. november 9-i fuvarfeladat teljesítése során nem maga fuvarozott, a közöttük létrejött jogviszony szállítmányozási jellegére ugyanis sem a 2009. november 9-i felperesi árajánlat, sem a kárigénnyről per előtt folytatott levelezés adatot nem tartalmazott.

A peres felek jogviszonyában, függetlenül attól, hogy az alperes milyen gyakorisággal végeztetett fuvarozást, illetve szállítmányozást, a felperes minősül szakcégnek, így tőle lett volna elvárható szerződési ajánlata egyértelműsítése, a 2009. november 9-i árajánlatában a „szállítás” kifejezés helyett egyértelmű terminológia, a szállítmányozási tevékenység szerepeltetése.

A Ptk. 520. § (2) bekezdés a) pontja szerinti kárfelelősségi szabályból következően szállítmányozási jogviszonyban megengedett az „önszerződés” intézménye, azaz a szállítmányozó maga is fuvarozhatja a szállítmányozásra átvett árut, akár saját fuvareszköz hiányában is, ugyanis ezen tevékenység bérelt fuvareszközzel is végezhető, így súlytalan azon fellebbezési érvelése, hogy róla üzleti körökben köztudomású, hogy fuvareszközzel nem rendelkező szállítványozási cég.

A fentiekben túlmenően - tekintve, hogy a felperes maga sem állította, hogy az alperessel szállítványozási keretmegállapodást kötött volna - az általa hivatkozott gyakori üzletkötésnek sincs relevanciája, ezen tény ugyanis nem változtat azon, hogy jogvita esetén az egyes szerződéseket külön-külön kell jogilag megítélni; még változatlan jellegű, tartós üzleti kapcsolat esetén sem zárható ki esetenként eltérő megállapodás létrejötte.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla a CMR fuvarokmány kezelésével összefüggésben állított alperesi mulasztásra vonatkozó fellebbezési okfejtést sem, az alábbiak szerint.

A CMR 5. cikk 1. pontja szerint a fuvarlevelet három eredeti példányban kell kiállítani, azt a feladó és a fuvarozó aláírja, a fuvarlevél első példányát a feladó kapja, a második példány az árut kíséri, és a harmadikat a fuvarozó tartja meg.

... .. gépjárművezető a tanúvallomásában előadta, hogy a CMR fuvarokmányt maga töltötte ki, ugyan azt is állította, hogy annak egy példánya a feladó alperesnél maradt, de ennek a körülményeire, arra, hogy az okiratot a mérlegelésnél hagyta, vagy az egyik irodai dolgozónak adta át, nem emlékezett. A tanúvallomás e körbeni bizonytalansága mellett az okirat átadásának nem felperesnek felróható elmaradását támasztja alá az a lényeges körülmény is, hogy bár a gépjárművezető a fuvarlevélre, annak 18. rovatában a csomagolás alkalmatlanságára vonatkozó fenntartást vezetett, azt a feladóval nem ismertette el - alperes vitatásával szemben nem bizonyított, hogy azt egyáltalán megkísérelte volna - annak ellenére, hogy a fenntartás a CMR 8. cikk 2. pontja szerint csak az elismerése esetén kötelezi a feladót, és a CMR 9. cikk 2. pontja értelmében indokolt fenntartás hiányában a csomagolás átvételkor megfelelőségére vonatkozó jogszabályi vélelem érvényesül.

Nem értett egyet a Fővárosi Ítéltábla a kárigény fuvarozóval szembeni érvényesítése körébeni felperesi mulasztás hiányát állító fellebbezési érveléssel sem.

A 2009. november 12-i, 2009. november 26-i kárigényt közlő levelekből a felperesnek szállítványozóként fel kellett volna ismernie, hogy az alperes az üvegrakományban bekövetkezett kárát érvényesíteni kívánja, perlésre utasítást értelemszerűen nem adhatott, mert a korábban már kifejtettek szerint a ... Kft. fuvarozói eljárásáról nem is tudott. Utóbbi körülménnyel a felperes volt tisztában, így a kárbejelentés alapján a perlésre utasítás hiánya nem volt akadálya a fuvarozóval szembeni fellépésnek, mely szállítványozási kötelezettség a Ptk. 517. § (1) bekezdésében rögzített.

Felperes azonban a kárigényt elutasító 2009. december 1-jei és 2009. december 9-i leveleiben - amellet, hogy nem közölte fuvarozói eljárása hiányát - a csomagolás elégtelenségére, a rakomány törékeny természetére alapított, a CMR 17. cikk 4.b), 4.d) pontja szerinti mentesülésre hivatkozott, annak ellenére, hogy a CMR fuvarlevél alapján tudhatta, hogy a vele fuvarozási jogviszonyban álló fuvarozó a csomagolás alkalmatlanságára vonatkozó fenntartását nem ismertette el az alperessel, aki a pántszalaggal körbefogott faládákba történt csomagolás megfelelőségét, az áru törékeny természetének megrendelés kori jelzését állítva lépett fel a kár követelésével.

Felperes a CMR 17. cikk 4.c) pontja szerinti mentesülési okra csak a perben hivatkozott, ezen kimentési ok alapján tette vitássá azt, hogy a fuvarozót sikeresen perelhette volna. Bár kétségtelen, hogy a felrakás körülményei a megismételt eljárásban nyertek kétségmentes tisztázást, azonban a felperes alappal nem feltételezhette, hogy az áru szállítóeszközre felrakása és a raktérben elhelyezése, valamint a rögzítése egymástól bizonyosan nem válhatott el, ennek ugyanis ellentmond a - fellebbezési ellenkérelemben helytállón hivatkozott - 2009. december 9-i levele, melyben maga állította, hogy a sofőr a rakodás után "lepántolta" az árut. A kárigény közlése alapján tisztában kellett, hogy legyen azzal is, hogy a sérülés a faládákba csomagolt rakomány megdőlésével keletkezett, s mivel nem állt rendelkezésre olyan adat, amely szerint a faládák rögzítését alappal fogadhatta el megfelelőnek és kizárhatta a fuvarozó felelősségét, így a kárigény érvényesítésének a sikertelenségére levont következtetése téves és alaptalan volt.

Mindezt helytállón állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy felperes a kárigény érvényesítése hiányában szállítmányozóként a Ptk. 517. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségét megszegte, így felelős minden kárért, amely e kötelezettségszegés folytán az alperest érte.

Alperes kára - tekintve, hogy a fuvarozóval szembeni igényérvényesítés lehetősége elévülés folytán felperes által sem vitatottan megszűnt - a fuvarozás során bekövetkezett, a CMR 23. cikke szerint számítandó kár összegével azonos; az elsőfokú bíróság a kárösszegre helytállón folytatott le bizonyítást és annak eredményét is megfelelően értékelte, a fellebbezés nem tartalmazott e körbeni vitatást.

A szállítmányozási díjtartozást összegében meghaladó beszámítási kifogás fent kifejtettek szerinti helytálló elfogadása a kereset elutasítására kellett, hogy vezessen; tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak sem eltérő tényállás megállapítására, sem eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra - helybenhagyta.

Felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. § -a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte alperes másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alkalmazásával 15.000 forint + áfa jogi képviseleti munkadíjban határozott meg.

Budapest, 2015. június 16.

Dr. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.
előadó bíró

Dr. Felker ... s.k.
bíró

